

PRÆCEPT. II.

Persona alia est finita, alia infinita. Illa est modus substantiæ finitæ singularis completæ intelligentis, quo ipsa ultimò subsistit. Hæc verò est modus substantiæ infinitæ singularis completæ intelligentis, quo ipsa ultimò subsistit.

ἐκθ.

Dividimus hîc Personam non æqvîvocè, neq; univoçè sed analogicè: quia definitio personæ longè eminentiori attributionis modo competit infinitæ, quàm finitæ personæ. Nam in naturâ (1) modus atq; ita etiam Personalitas realiter potest differre ab essentiâ: Verum in naturâ infinita modus & substantia non realiter, sed ratione saltem differre potest: alias enim in substantiam infinitam compositio ex essentiâ & modo subsistendi personali caderet. (2) In substantiâ finitâ essentiâ & modus differunt *prioritate*, non quidem *temporis* sed *naturæ*. Modus quippe semper est posterior eo, cuius est modus. Cæterum in divinâ Essentiâ ejusmodi prioritas propter identitatem Personæ cum essentiâ, poni non potest. Unde Damascenus cap. ult. Dial. Personam Divinam *ἄνευ ἁπλῶς τῆς αἰδιῆς ὑπὸ ἑξέως* Modum sine imperfectione, sine dependentiâ, sine principio, uti loquitur B. Jac. Martini l. 2. Tribus Eloh. c. 12. vocavit.

PRÆCEPT. III.

Persona est vel ἀσύνθετος seu simplex, vel σύνθετος seu Composita. Illa est modus substantiæ singularis completæ intelligentis, quo ipsa citra unionem cum aliâ natura subsistit. Hæc est modus substantiæ singularis completæ intellectualis, quo subsistentia unius naturæ, sese, vi unionis, communicat alteri.

ἐκθ.

Ratione formalis sui sub diverso statu considerati persona ita dividitur. Vel enim persona statum suum *ordinarium* servat

B 2

servat